

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1612

6 De detractone.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14014

Secunda opinio, Fama enim, & honor non est licet vita: in bonis enim nostris numeratur, cum sit bonum, quod nostris actibus acquirimus. Et reuera commendantur homines, præsertim secundum Evangelicam perfectionem, qui suæ famæ sunt contemptores. Et licet fama sit bonum pretiosius auro, bonum tamen nostrum est, nostro labore partum. Item pro prima opinione expresse solus videtur facere Caietanus, aut ut plurimum Maior, & Armilla. Abbas enim, Felinus, Socinus, Antoninus, Angelus, Siluester, Tabienis, nunquam docuerunt aperte nos non habere dominium nostræ famæ: solum aiunt, si quis metu tormentorum seipsum distamet, postea in articulo mortis obligati suum dictum reuocare: quod in quo sensu sit verum, statim inferius dicam.

Dubium tertium, Quando infamare seipsum sit mortale peccatum contra charitatem? Respondetur, Sotus, Couarruias, & Medina aliquos casus connumerant, & Nauarrus, cap. 18. num. 27. & 28.

Primo, certum est apud omnes, mortaliter peccare, qui sibi falsum crimen imponit, etiam leue, iuramento confirmatum.

Secundo, qui seipsum infamat cum periculo perdendi vitam suam.

Tertio, qui seipsum infamat, cum notabili damno alterius in fama, honore, vel bonis temporalibus, aut in bonis spiritualibus, quia tunc infamia est, etiam contra charitatem, & iustitiam proximi.

Tota difficultas est, an sit mortale peccatum infamare seipsum, diceudo de seipso crimen aliquod atrox, V. g. hæresim, vel nefandum crimen, vel crimen læsæ maiestatis, vel proditionem, vel coniuratum nefarium contra Remp.

Item, an sit mortale peccatum infamare seipsum, quando persona est publica, nimirum Prælati, vel quicumque alius magistratus Republicæ? Sotus enim, Couarruias & Medina aiunt esse mortale peccatum in huiusmodi casibus: quia ex hæresi, & aliis supradictis criminibus familia, & cognatio detrimentum patitur in fama, vel honore, vel bonis temporalibus. Item quando homo publico officio fungitur, infamia ipsius cedit in detrimentum boni publici. Sunt verò, qui sentiant, in huiusmodi casibus non esse mortale peccatum, nisi quando fuerit damnum aliorum sequutum in fama, honore, aut bonis temporalibus; quod est dicere, præsertim infamare seipsum etiam in atroci crimine minimè esse mortale peccatum, sed reuera dicendum est, in prædictis casibus esse mortale peccatum, si quis se ipsum infamet sine vlla causa, & ratione; huiusmodi enim infamia absque scandalo aliorum fieri non solet, & absque detrimento notabili vel sui ipsius, vel alterius etiam ad profectum virtutis. Item fama licet inter bona nostra numeretur, non est tamen tam parui momenti, ut in huiusmodi casibus temerè, & absque causa negligenda sit.

Dubium tertium, An infamare seipsum, metu tormentorum, sit mortale peccatum: sunt duæ opiniones.

Prima asserit esse mortale peccatum, si quis falsum crimen sibi imponat. Sic Caietanus loco supra citato.

Secunda opinio ait non esse, si tormenta sint magna, & graua; sed tantum esse officiosum mendacium, sic Sotus, Couarruias, Medina, Nauarrus, Angelus, Siluester, Tabienis, locis supra citatis. Hæc opinio est verior, tum quia Caietanus innititur duobus fundamentis, nimirum, quod nullus habeat dominium suæ famæ, & quod omne mendacium in iudicio quantumuis leue sit perniciosum: quod vtrumque fundamentum supra reiecit: tum quia tormenta, quando sunt magna, & graua, ipsa natura reformidat, ergo huiusmodi tormentorum metus satis magna causa est, ut quis excusetur à pernicioso mendacio, siquid, ut euitet maius malum, nimirum tormenta tam graua, mentitur.

Si roges, an sit mortale peccatum, si Titus extra metum tormentorum constitutus, seipsum infamet in illis casibus? Respondetur, si probabiliter nouerit se iterum prædicta tormenta perpessurum, non peccabit Titus mortaliter; si probabilis absit huiusmodi metus, erit mortale peccatum.

Si autem quæras, an Titus, qui seipsum infamauit, metu tormentorum, postea in articulo mortis peccet mortaliter nisi dictum suum, quo seipsum infamauerat, reuocet? Siluester, & Angelus locis supra citatis, aiunt Titum esse obligatum ad dictum suum reuocandum. Sic Antoninus par. 3. Tit. 8. cap. 4 §. 1. Paludanus in 4. Disti. 21. q. 2. art. 3. conclus. 4. Abbas in cap. Ex parte 2. De sepulch. velin. in cap. 1. De testib. cogen. Socinus in Relict. super caput ad audientiam de homicidio. Ex quo colligunt aliqui, omnes huiusmodi auctores esse in ea opinione Caietani, quæ asserit neminem habere dominium suæ famæ, & proinde quemque esse obligatum ad restituendam sibi famam, si se infamauit. Sed certè præfati auctores nihil tale docent: solum aiunt, si quis ob tormenta seipsum infamauit, decedere in peccato mortali, nisi in articulo mortis dictum suum reuocet: quod meo iudicio verum esse potest, etiam si quis dominium habeat suæ famæ: non enim ideo in peccato mortali decedit, quia lege iustitiae tenetur sibi ipsi famam restituere, sed quia non reuocando dictum suum in articulo mortis, cum possit reuocare commode, peccat denuo, non recuperando famam suam, quam potest facile recuperare: & hoc intelligitur de eo, qui se infamauit crimine graui; sicut, si quis prodige dispensando bona sua, peccasset mortaliter, si postea commode posset ea sibi recuperare, & neglexisset temere, denuo peccasse censetur: non quia restituere sibi tenetur, sed quia negligendo recuperationem, perire debet, ac si denuo dissiparet. Item si quis seipsum infamauit, ratione cuius infamæ damnatur ad mortem, postea in articulo mortis non reuocando dictum suum, mortaliter peccat; si reuocando dictum possit seipsum à morte liberare: tunc enim ratione vitæ seruandæ, tenetur reuocare dictum suum.

Dubium secundum, quomodo modis famæ alterius detrahatur? Respondetur, ex S. Tho. 2. 2. q. 73. a. 1. directè quatuor modis detrahi. Primo, cum falsum crimen imponitur. Secundo, quando crimen occultum detegitur. Tertio, quando crimen, dum fertur, exaggeratur, siue aliqua ex parte notabili augetur. Quarto, quando factum quidem non vituperatur, sed improbat intentio facientis. Indirectè detrahitur alienæ famæ quatuor modis. Primo, quando quis bona virtutis aliena denegat. Secundo, quando silentio occultat bonum alterius. Tertio, quando quis minuit. Quarto, quando quis malignè aut reuerè, & frigide laudat alium, alioquin commendandum.

Dubium tertium, An contumelia sit peccatum detractione grauius? S. Tho. 2. 2. q. 73. a. 3. ad 2. ait esse grauius, sed contra hoc obiecit, detractione est peccatum contra famam, contumelia verò est contra honorem; sed fama est bonum honore præstantius, ergo detractione est maius peccatum. Hoc argumento conuicti quidam, sentiunt contra S. Thomam, detractionem esse grauius peccatum contumelia. Sed dicendum est, ut rectè ait Sotus, lib. 4. de iust. q. 10. a. 3. ad 2. contumeliam ideo esse grauius peccatum, quia est iniuria alteri facta magis inuoluntarie ipsi, quam sit detractione: tunc quoniam contumelia inferitur proximo in præsentia ipsius, & ita scienter, & inuitè iniuriam patitur. At verò detractione fit in absentia proximi, & ita inciens iniuriam patitur, ergo contumelia est maior, quia eam iniuriam magis inuoluntarie proximus patitur.

Dubium quartum, An qui in confessione sacramentali detegit peccatum alterius, quia alioquin non potest commode suum peccatum cõfiteri, censetur infamare illum? De hoc dubio tractabitur in materia de confessione, cum agetur de sacramentis.

Dubium quintum, An is, qui detegit peccatum alterius viuis, vel duobus viuis, quos certo nouit alteri illud peccatum non patefacturos, & quibus peccatum detegere perinde est, ac si pateficeret, peccet mortaliter? Sicut solet vir vxori suæ secreto peccatum alterius recensere, aut amicus alteri amico fideli. Et supponimus in præsentia non detegi peccatum animo detractione: tunc enim esset peccatum mortale ex praua intentione, nec item ex bono aliquo fine, sic enim absque peccato detegi potest, ut inferius explicabo; sed ex leuitate quadam animi, aut loquacitate.

Dux sunt opiniones. Prima asserit non peccare mortaliter; quia is, cuius peccatum detegitur, non patitur graue fame detrimentum, cum vni tantum, vel duobus secreto detegatur. Sic Caietanus *secunda secunda, quæst. 73. art. 2. dub. 1.*

Secunda opinio ait, esse mortale peccatum. Sotus *lib. 4. de Iustitia, quæst. 6. art. 3. & lib. 5. quæst. 10. art. 2.* Ratio eius est; quia magni æstimatur fama, etiam apud duos, vel vnum, ergo grauis est fame iactura, si peccatum detegatur duobus vel vni. Certè probabilis est opinio Caietani: nisi quando conuenerit duos, vel vnum, cui peccatum refertur, esse viros graues, apud quos fama amittere esset graue detrimentum. & præterquam in casu quo is, cuius peccatum detegitur, magni æstimatur, si ipsius fama apud illos feruetur illæsa. Accidit enim aliquando, vt feramus ægius famam nostram lædi apud virum vnum aliquem, quam si apud multos læderetur.

Dubium sextum, An qui solum recenset peccata alterius audita, & expresse dicit se nihil certo nosse, sed tantum memorare se quæ audiuit, peccet mortaliter?

Sunt duæ opiniones. Prima negat mortaliter peccare. Sotus in *4. dist. 15. quæst. 4. art. 1.* Siluest. *verb. Detrahitio, quæst. 1.* Nauarrus in *Manuali, cap. 18. num. 36.* Caiet. *2. 2. quæst. 33. art. 2. dub. 2.* Gabriel, in *4. dist. 15. quæst. 10. art. 3. dub. 2.* Armilla *verbo Restitutio, num. 4.* Ratio horum est; quia iste solum recitat peccatum alterius, non verò confirmat.

Secunda opinio asserit mortaliter peccare. Sic Sotus *lib. 4. de Iustitia, quæst. 6. art. 3. ad 4. & lib. 5. quæst. 10. art. 2.* Et probat, quia qui sic referunt peccata aliorum, eo ipso sunt causa, vt alij huiusmodi peccata nonerint, & consequenter sunt causa, vt fama alterius apud plures amittatur.

Cæterum, Prima opinio est verior, si adint sequentes conditiones.

Prima, Ne is, qui refert, id nõ faciat animo detrahendi.

Secunda, Ne addat aliquid amplius, aut confirmet magis audita.

Tertia, Ne is, qui refert, sit vt tantæ auctoritatis, vt ei credatur, etiam si tantum audita referat. Contingit enim aliquando, vt aliqui viri sint tantæ auctoritatis, vt credamus eos ideo referre, quæ audiuerunt; quia credunt ita reuera esse, sicut ipsi referunt.

Quarta, Ne referatur id, quod auditum est ab indignis hominibus.

Quinta, Ne referatur coram illis, qui certo aut probabiliter creduntur, postea commemoratum alijs, & rem ipsam exaggeratum, vel amplificatum.

Dubium septimum, An is, qui refert peccatum, V. g. Titij notorium, peccet mortaliter, referendo illud his, qui peccatum illud non noverunt? Siluest. *verbo Detrahitio, q. 1.* ait peccare mortaliter, nisi referat his ad quos probabile est peruenturam fore notitiam peccati. Sic etiam videtur sentire Adrianus, *Quæst. 11. quæst. 1. ad 4. prop. finem.* Ratio horum est, quia apud eos, qui ignari sunt peccati, Titius habet bonam famam, & existimationem. Sed oppositam sententiam sequitur Nauarrus, *cap. 18. num. 26.* Caiet. *tom. tract. 31. Respon. 9.* Maior in *4. dist. 15. quæst. 10. §. Hoc præmissis ad finem.* Sotus, *lib. de Iustitia, q. 10. art. 2. Medina in sua instruct. confes. cap. 14. §. 34.* Hæc sententia est verior. Et intelligitur de peccato notorio, siue per euidentiã facti, siue per euidentiã iuris.

Dubium octauum, An si quis sit infamatus notorie in vna Ciuitate, Regno, Prouincia, vel loco, sit mortale peccatum eam infamare in alia ciuitate, vel regno, prouincia, vel loco, vbi nescitur eius infamia.

Tres sunt opiniones. Prima est Adriani *loco citato*, vt refert Sotus, asserentis esse mortale peccatum, & contra iustitiam; quia in eo loco retinet, V. g. Titius suam famam & existimationem.

Secunda sententia est Caietani *loco supra citato*, quam etiam citat Sotus, asserentis non esse pec. mort.

Tertia sententia est Soti, *loco supra citato*, cum distinctione loquentis: si peccatum, inquit, est notorium per euidentiã iuris, hoc est, per sententiam Iudicis, vel per propriam confessionem in iudicio, tunc non est p. m. contra iustitiam detegere illud peccatum alibi licet sit contra charitatem, quia eo ipso, quod Titius alicubi est iure infamis, est legitime fama priuatus, ac proinde contra iustitiam peccatum non est, crimen alibi euulgare.

Si verò peccatum, inquit, solum est notorium, per euidentiã facti, tunc peccatum est contra iustitiam euulgare alibi: nisi quando probabiliter creditur eo peruentura notitia criminis: quia cum non sit iure fama spoliatus, potest alicubi esse infamatus, & alibi retinere suam famam, & existimationem.

In hac re primò dicimus, si Titius V. g. alicubi est infamis per condemnationem iuris, hoc est, per sententiam Iudicis, vel propriam confessionem in iudicio, nullum est peccatum euulgare alibi, absque intentione tamen detrahendi, vt puta, si Titius est in Hispania, tanquam hæreticus condemnatus, vel tanquam fur, proditor, vel reus læsæ maiestatis, nullum est peccatum publicare eiusmodi peccatum in Italia, Gallia, vel Germania, etiam si nesciatur, & persona cognoscatur. Et hoc est, quod aiunt Caietanus, Maior, & Nauarrus. Ratio est, quia sententia in iudicio spoliavit Titium legitime sua fama: sicut enim propter certa delicta damnatur aliqui ad mortem, alij ad exilium, alij priuantur bonis temporalibus: sic etiam alij damnantur, vt fama careant, immò sententia fertur ad hoc, vt infamis habeatur.

Quod si obiecias, Alicubi Titius condemnatus retinet suam famam: Respondetur, postquam in iudicio condemnatus est, vt sit infamis, nullibi famam habet, quia ad hoc est publica præconis vox, vt eius infamia ad omnem notitiam perueniat, & per accidens est, quod non ad omnes peruenit.

Secundò dicimus, si Titius solum est infamatus per euidentiã facti, interm dum infamatus est, peccatum illius prodere alibi, non videtur esse peccatum; quia sicut per sententiam, vel propriam confessionem in iudicio fama amittitur, sic etiam perditur per euidentiã facti, & sibi quisque imputare debet, quod publico facto famam amittit.

Tertiò dicimus, si Titius alicubi per euidentiã facti infamatus, alibi bene viuendo suam famam recuperat, tunc euulgare ibi peccatum illius, erit peccatum contra iustitiam; quia sicut fama proprio facto amittitur, & infamia contrahitur, sic etiam proprio facto infamia purgatur, & fama amissa recuperatur.

Si verò quartas, an idem sit, quando Titius in iudicio est factus infamis, & postea bene viuendo alibi bonam habet existimationem? Respondetur non esse idem, quia infamia iuris non tollitur proprio facto, sed auctoritate iuris, vnde quousque Titius auctoritate iuris recuperet suam famam, semper habetur infamis.

Si quartas, An si Titius præter ordinem iuris est factus infamis sententia Iudicis, sit p. m. euulgare crimen illius? Respondetur, ex communi sententia esse p. m. & contra iustitiam: vt si factis testibus sit condemnatus, aut à non iudice suo: tunc enim sententia est iniqua.

Dubium nonum, An eum, qui infamatus est certo tempore, liceat infamare alio tempore futuro? Respondetur ex præcedente dubio, si iuris infamam contraxerit, non est peccatum eam euulgare, donec publica auctoritate Iudicis ea infamia tollatur, & pristina fama recuperetur.

Si verò infamiam contraxerit solum per euidentiã facti, tunc interim, dum ea proprio facto non purgatur, non est peccatum euulgare, quia durat infamia: postquam verò proprio facto purgata fuerit, peccatum erit eam euulgare; quia successu temporis proprio facto est purgata, & fama recuperata.

Si roges, An liceat tunc eam infamiam euulgare simul referendo emendationem vite, penitentiam, & recuperationem

tionem famæ? Respondetur, non videtur esse peccatum mortale; quia infamia præterita refertur, vt iam præterita, & penitentia, & emendatio vitæ memotatur, vt præfens, quæ purgat infamiam præteritam.

Quædam alia dubia circa detractionem diluuntur.

CAPVT VII.

DUBIUM primum, An eum, qui est in publicum carcerem coniectus ob suspicionem criminis, vel qui est accusatus, sed nondum condemnatus, licitum sit publicare? Sunt, qui dicant non esse licitum. Sed videtur nullum esse peccatum, si solum referatur, eum esse coniectum in carcerem, vel esse accusatum. Item, si per sententiam est liberatus, tunc simul hoc est detegendum, nimirum fuisse quidem accusatum, aut coniectum in carcerem, sed liberatum in iudicio.

Siroges, Quid, si fuga tantum euaserit? Respondetur, tunc videndum esse, an totum hoc sit notorium per euidentiã facti, & non erit peccatum, id referre: alias vero erit, quoniam fuga magna gignit suspicionem peccati, & criminis denunciati.

Dubium secundum, An sit detractionis peccatum in absentia V. g. Titij detegere defectum natalium eius, nimirum, quod genus ducat ex Iudeis, vel Saracenis, vel Hæreticis, vel quod sit ex adulterio, incestu, vel sacrilegio natus. Medina in sua instructione confessorum, cap. 14. §. 25. ait esse peccatum mortale detractionis; quia si huiusmodi defectus in præsentia Titij diceretur, esset grauis in eum contumelia, ergo si in absentia referatur, est detractionis, & grauis.

Mihi tamen videtur oppositum dicendum, non esse detractionem, vbi defectus est publicus, & persona cognita, hoc in absentia refertur; quia detractio est iniuria, qua fama proximi violatur. Sed, vt præcedenti capite diximus, fama accipitur pro exultatione hominis alicuius, orta ex laudabili, & honesta vita ipsius, ergo detractio est iniuria, qua detegitur peccatum proximi. Aliud verò est de contumelia, quia hæc est iniuria, qua minuitur honor proximi: honor autem est reuerentia, quæ debetur alicui in testimonium virtutis, vel cuiuslibetque alterius dignitatis, aut excellentiæ; & proinde contumeliosum est verbum, quod exprimit in præsentia, siue malum culpæ, siue malum pœnæ, siue defectum naturæ, & consequenter grauis est contumelia, Titium præsentem compellere hominem genus ducentem ex Iudeis, vel Saracenis, vel hæreticis, vel esse hominem male natum. Non tamen est detractio, si ista dicantur in absentia, hoc autem intelligimus, quando isti defectus natalium non referuntur ex animo detrahendi. Item quando non sequitur damnum, petinde ac si detractio fuisset.

Dubium tertium, An Titium infamatum ex multis criminibus infamare ex vno alio crimine, sit mortale peccatum?

Item, an Titium infamatum in grauiori aliquo crimine, vtputa homicidio, latrocinio, infamare in minori peccato, nimirum fornicationis, sit mortale peccatum? Siluester *Detractio, quest. 1.* ait, non esse mortale peccatum. Sed videtur aliter esse dicendum. Primum, si Titius sit infamatus ob multa crimina, detegere vnum aliud crimen eiusdem quidem speciei, cum multis illis, & solo numero distinctum, non erit mortale peccatum. Verbi gratia, si Titius sit infamatus ob centum furta, dicere eum commisisse centum, & vnum; quia reuera illud lædit partim famam; nisi illud peccatum fuerit etiam valde atrox, aut enorme crimen etiam in eodem genere, qualia sunt peccata nefaria.

Secundò, quando quis est infamatus ob multa crimi-

na, detegere vnum aliud diuersæ speciei, licet sit minus graue ex natura sua, est peccatum mortale; quia licet sit infamatus ob alia crimina, retinebat tamen suam famam, & exultationem in alia materia. Ergo quantumvis sit Titius infamatus ob homicidium, non est licitum detegere occultam fornicationem ipsius.

Tertiò si quis sit infamatus ob multa crimina, non erit grauis detractio detegere aliquod aliud crimen alterius speciei, quandoque in illud solent vt plurimum incidere ij, qui perpetrant priora delicta; quia eo ipso, quod solent incidere, non læditur notabiliter fama eorum.

Dubium quartum, An detractio, qua solum detegitur peccatum veniale proximi, sit tamen venialis culpa? quod est querere, An vt detractio sit mortale peccatum; opus sit, vt peccatum, quod detegitur, sit mortalis culpa? Medina loco supra citato ait, aliquando esse mortale peccatum, etiam si sola culpa venialis alterius detegatur; quia apud aliquas nationes aliquod veniale peccatum iosame habetur. Vt si in absentia dicat de Titio fuisse mentitum, quoniam pro magna contumelia habetur apud malos, si contumeliosè dicas alicui eum mentiri.

Item, quia aliquas personas maximè dedecet quadam venialia peccata, vtputa Episcopum religiosum vitium, aut grauem alium hominem maximè dishonestat mendacium etiam leue, præsertim, si dicas eum frequenter mentiri solum, quamuis leuiter. Sed Siluester, *verb. Detractio, quest. 1.* & Antoninus, *par. 2. tit. 8. cap. 14.* & Nauarrus in *Manuali, cap. 18. num. 24.* generaliter docent detegere peccatum veniale proximi esse tantum veniale peccatum.

Et hæc est verior sententia; quia per detractionem venialis culpe non læditur notabiliter fama proximi.

Et ad argum. respondendo dicimus, solum id probate, esse disparatam rationem de contumelia, vt etiam supra diximus. Et hinc est, vt aliquando sit grauis contumelia dicere de aliquo in præsentia ipsius eum mentiri: nam huiusmodi contumeliosa verba, & similia apud aliquod genus hominum, vel contra certum genus personarum iactata, habentur pro graui contumelia, & iniuria. Secus verò est detractione, quæ fit in absentia eius, cui detrahimus.

*Dubium quintum, An is, qui dicit de alio generalia verba, quæ possunt esse venialia, aut mortalia peccata, peccet mortaliter, V. g. si quis referat de Titio, eum esse ignatum hominem, aut superbum, aut inanis glorie cupidum? Siluester loco citato ait, non esse mortale peccatum, quia tam de veniali, quam de mortali culpa potest intelligi nec est maior ratio; cur de mortali culpa quam de veniali intelligatur. Idem sentit Antoninus, *par. 2. tit. 9. cap. 4.* At Nauarrus, *cap. 18. num. 24.* videtur oppositum sentire. Quia, inquit, huiusmodi detractiones licet generales, aliquando esse solent eum periculo notabili, & damno proximi. Sed prior sententia videtur verior, ea tamen intelligitur, per se, & regulariter, & ordinariè, attamen per accidens ratione periculi, & damni, eiusmodi detractiones erunt peccata mortalia.*

Dubium sextum, An si quis generaliter solum dicat, in hoc oppido, loco, Republica, vel ciuitate sunt multi improbi, mortaliter peccet? Sunt, qui dicant esse mortale peccatum, quia infamet ipsum oppidum, locum, vel collegium. Sed videtur esse eum distinctiōe loquendum, si dicat, omnes esse improbos, tunc infamat congregationem totam, & proinde, si infamia est materia mortali, & mortaliter peccat; si vero solum dicat multos esse improbos, tunc non infamat congregationem totam. Item non infamat aliquem in particulari; & ideo non peccat mortaliter, & certè hoc modo accipitur regulariter, cum quis dicit de aliquo collegio, loco, oppido, esse infame.

Dubium septimum, Quando absque vilo peccato licitum sit detegere peccatum alterius extra iudicium? Respondet Adrianus, Quodlib. 11. quest. 2. §. in 4. Di-